

Arrest

nr. 103 631 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, op 9 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2007 dient eerste verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), om reden van familiaal bezoek.

1.2. Op 4 december 2007 wordt een visum kort verblijf – 30 dagen – afgeleverd, waarna eerste verzoekende partij op 8 december 2007 in België aankomt. Eerste verzoekende partij werd toegelaten tot een verblijf tot 20 januari 2008.

1.3. Op 25 juni 2008 dienen verzoekende partijen een aanvraag tot afgifte van een visum kort verblijf (type C) in, om reden van familiaal bezoek.

1.4. Op 18 juli 2008 wordt het visum kort verblijf afgegeven waarna verzoekende partijen op 28 juli 2008 het Belgische grondgebied binnenkomen en toegelaten worden tot verblijf tot 22 augustus 2008.

1.5. Op 3 juli 2009 vraagt eerste verzoekende partij opnieuw de afgifte van een visum kort verblijf, om reden van familiaal bezoek. Diezelfde dag wordt het visum afgeleverd waarna zij op 14 juli 2009 het Belgische grondgebied binnenkomt en toegelaten wordt tot een verblijf tot 8 augustus 2009.

1.6. Op 29 oktober 2009 vraagt eerste verzoekende partij de afgifte van een visum lang verblijf (type D) in kader van gezinshereniging. De verwerende partij beslist op 22 januari 2010 tot weigering van de afgifte van het visum lang verblijf.

1.7. Op 28 mei 2010 dient eerste verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), om toeristische redenen. Op 30 augustus 2010 wordt de afgifte van dit visum geweigerd. Verzoekende partij dient hiertegen beroep in bij de Raad.

1.8. Op 12 december 2009 dient tweede verzoekende partij, B.F., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.9. Op 28 juni 2011 dient eerste verzoekende partij nogmaals een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), om toeristische redenen.

1.10. Op 30 januari 2012 dient eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 6 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.8. vermelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2012 werd ingediend door :

B., F. {...} (R.R: xxxxxxxx) nationaliteit: Marokko

geboren te DR TAMLALT MAROC op 01011964 adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.. deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot 'verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

1er ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12. 2009 en arrest 215. 571 van

05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat ze onmogelijk zonet bijzonder moeilijk kan terugkeren naar haar land van herkomst aangezien zij thans in België is gevestigd en zij hier al haar belangen heeft. Betrokkene toont dit echter niet aan dat zij hier haar belangen heeft. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure..

Betrokkene haalt aan dat zij zonder inkomsten is en de financiële middelen niet zou hebben om terug te keren naar haar land van herkomst. Betrokkene kan echter hulp inroepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene zonder inkomsten is niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart, dat zij niet wenst verwijderd te worden van haar Belgische dochter; B. K. {..}, en haar Belgisch kleinkind, V. L. R. {..}. Betrokkene verklaart: echter met waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het gaat hier immers om een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt verder aan dat zij geen enkel familielid meer heeft in Marokko, dat haar echtgenoot immers overleden is en haar dochters in België zijn. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene toont dit in ieder geval niet aan. Ze toont enkel aan dat haar echtgenoot overleden is. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene's dochters, Fatima en Laila, ook een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan dus met haar dochters naar Marokko terugkeren om daar de aanvraag in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8,

Wat betreft het argument dat zij ten laste is van haar Belgische dochter, die ook reeds jaren geld stort naar haar moeder om in haar onderhoud te voorzien; betrokkene verklaart niet waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waarom ze de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving,

Het overige element (betrokkene verklaart dat zij wie sociale banden ontwikkeld heeft) behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.12. Tevens wordt aan eerste verzoekende partij een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mevrouw BF, van Marokkaanse nationaliteit, in de hoedanigheid van moeder bevel gegeven de genaamde BF,

geboren te BERKANE MAROC op 04.12.1996, van nationaliteit Marokko f verblijvende te {..} binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (aankomstverklaring vervallen sinds 22/08/2008)

Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd, 06.11.2012”

1.13. Op 6 november 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens tot de onontvankelijkheid van de aanvraag ingediend door tweede verzoekende partij. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2009 werd ingediend door :

BF (R,R: xxxxxxxxxxxxxx) nationaliteit: Marokko

geboren te BERKANE MAROC op 04.12.1996 adres: {...}

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Gelieve betrokkenes moeder, mevrouw BF, deze beslissing te laten ondertekenen»

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland,

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) , Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing..

Betrokkene haalt aan dat ze in 'Marokko in erbarmelijke omstandigheden verbleef, waarbij haar vader kwam te overleden en haar moeder nog onmogelijk voor de opvoeding en het onderhoud van betrokkene kon instaan, Betrokkene toont echter niet aan dat ze in Marokko in erbarmelijke omstandigheden verbleef Hoewel betrokkene aantoont dat de heer AB, waarvan ze verklaart dat deze persoon haar vader is, overleden is: toont betrokkene niet aan dat ze in erbarmelijke omstandigheden verbleef in Marokko, De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheden,

Betrokkene haalt verder aan dat haar moeder de voogdij overdroeg aan de echtgenoot van haar zus, de heer EVL(die ook een verbintenis tot tenlasteneming opgesteld heeft en zou zorgen voor betrokkene. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waarom betrokkene de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ze niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing 'van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene verklaart verder dat haar hele familie, op uitzondering van haar moeder, legaal in België verblijft. Zij verklaart echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat haar moeder en haar zus Laila ook een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene haalt aan dat zij familie is van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt Betrokkene toont dit echter niet aan, Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid,

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.14. Aan eerste verzoekende partij wordt tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de vierde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van HS, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

BF geboren te DR TAMLALT MAROC op 01.01.1964, nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië', tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980;

■ 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen werden bij brief van 27 februari 2013 in kennis gesteld van het feit dat zij over een termijn van acht dagen vanaf de kennisgeving van voormeld schrijven beschikken om de griffie te laten weten of zij al dan niet een syntheseseminarie wensen neer te leggen. De verzoekende partijen hebben bij schrijven van 8 maart 2013 tijdig te kennen gegeven geen syntheseseminarie neer te leggen. In toepassing van artikel 39/81, negende lid van de Vreemdelingenwet wordt de annulatieprocedure voortgezet conform het eerste lid van voormeld artikel.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad werpt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de eerste verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Het bevel tot terugbrenging werd afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° op grond van de vaststelling dat tweede verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van de middelen voeren verzoekende partijen geen gegronde schending aan van het EVRM. Bijgevolg doet verzoeksters' betoog geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht.

Verzoekende partijen betoogt als volgt:

“Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (audi et alteram partem);

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering af do ende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

64De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 06.11.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief

volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]”

Overigens merken verzoeksters op dat verwerende partij klaarblijkelijk gebruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid de bestreden beslissingen te nemen en dit zonder redelijk en zorgvuldig onderzoek te voeren naar de concrete situatie van verzoeksters. De redelijkheid is de grens van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij.

In casu zijn de eerste, de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissingen van 6 november 2012 een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt in het kort het volgende:

- dat verzoeksters niet zouden hebben aangetoond zich te bevinden in een “buitengewone omstandigheid” om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoeksters met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wensen verzoekster dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissingen de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoeksters aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoeksters geen ontvankelijke aanvraag zouden hebben ingediend, omdat zij geen “buitengewone omstandigheden” kunnen aantonen;

Het loutere feit dat verzoeksters in België verblijven, een aanvraag hebben ingediend op de toen destijds geldige instructies van 19/07/2012, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het is duidelijk dat verzoeksters een aanvraag hebben ingediend op basis van de instructie van 19/07/2012 en dat zij dan ook -zoals zovele andere vreemdelingen op dezelfde manier dienen behandeld te worden bij de beslissing over hun verblijfsaanvraag. Het louter stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen “buitengewone omstandigheid” is, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingen-

wet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoeksters menen dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom hun concrete situatie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden.

Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoeker in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu zijn de bestreden beslissingen onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Verzoeksters als leken en rechtsonderhorigen begrijpen er helemaal niets van NIETS van. Tweede verzoekster diende haar regularisatieaanvraag in tussen 15/09/2009 en 15/12/2009, met name op 12/12/2009. Het is een algemeen bekend gegeven dat verwerende partij duidelijk stelde dat indien de aanvragen in die periode zijn ingediend er een ontvankelijk aanvraag werd verstuurd. Vele andere zaken - gelijkaardig aan deze van tweede verzoekster - werden louter op basis van het feit dat zij hun aanvraag tussen 15/09/2009 en 15/12/2009 hebben ingediend als ONTVANKELIJK aangeduid, terwijl tweede verzoekster zich hier gediscrimineerd voelt. Verwerende partij geef geen ENKELE UITLEG hierover en rept er met geen woord over in de bestreden beslissingen. Al deze gegevens zijn af te leiden uit het administratief dossier. Tweede Verzoekster achten een fundamenteel beginsel van de Belgische rechtsorde namelijk het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel in casu geschonden. Tweede Verzoekster snapt de ongelijke behandeling tussen haar specifiek geval en andere situaties zoals het hare volkomen niet, terwijl verwerende partij perfect weet dat tweede verzoekster haar aanvraag tijdig indiende op 12/12/2009 en dit zoals vele andere vreemdelingen, wiens aanvraag WEL als ontvankelijk werd bestempeld. Men mag toch van een administratie verwachten dat zij eenzelfde gedragslijn blijven hanteren, zodat het reeds gewekte vertrouwen (met name dat de aanvraag van tweede verzoekster minstens ontvankelijk is) niet beschamen. In casu in er rechtsonzekerheid dat wordt gecreëerd door verwerende partij, waardoor het wantrouwen in de administraties alleen maar zal toenemen. Deze ongelijke behandeling is nergens verantwoord in de bestreden beslissingen, terwijl dit eveneens van doorslaggevend belang is voor de beoordeling van het dossier van tweede verzoekster.

Wat eerste verzoekster betreft, dient gemeld te worden dat zij haar aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat zij in haar verzoek toepassing vroeg van een criterium uit de regularisatie-instructie. Eerste verzoekster heeft in haar regularisatie-aanvraag duidelijk aan gegeven wat haar gronden zijn om een aanvraag in België in te dienen, met name dat gelet op de gewijzigde vreemdelingenwetgeving die haar de mogelijkheid niet meer gaf om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, thans een aanvraag indient op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die haar enige optie is. Immers, het gegeven dat de vreemdelingenwetgeving gewijzigd is, en zij dus conform artikel 40bis en 40ter geen aanvraag gezinshereniging kan indienen om haar Belgische dochter te vervoegen, is een gegeven buiten haar wil om, zodat zij in de onmogelijkheid is terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dien, terwijl zij reeds in België is en met haar dochters een gezinscel vorm in de zin van artikel 8 EVRM. Verwerende partij geeft geen ernstig antwoord op deze vragen en stelt dat eerste verzoekster geen ontvankelijke aanvraag heeft ingediend.

Bovendien stellen verzoeksters vast dat verwerende partij met de grove borstel over hun dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Op geen enkel ogenblik heeft verwerende partij - ten einde een weloverwogen en redelijk verantwoorde beslissing te nemen - verzoeksters uitgenodigd bijkomende stukken of bewijzen binnen te brengen om na te gaan of verzoeksters al dan niet een verblijf konden bekomen, gelet op hun concrete situatie. OP GEEN ENKELE OGENBLIK werden verzoekers uitgenodigd bijkomende stukken binnen te brengen. Er werd niet voldaan aan de hoorplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is voor verzoeksters niet te begrijpen hoe op 06.11.2012 verwerende partij een negatieve beslissing kan nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoeksters. Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoeksters mee in overweging moeten nemen in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoeksters.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Aangezien de eerste en derde bestreden beslissing de grondslag vormen voor de derde en de vierde bestreden beslissing, dienen deze laatste beslissingen als accessorium te worden vernietigd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

4.2. Verzoekende partijen menen dat het louter stellen dat het feit dat zij hier in België verblijven en dat zij een aanvraag hebben ingediend op basis van de destijds geldende instructies van 19 juli 2009, geen buitengewone omstandigheden zijn zonder aan te geven wat dan wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend is. Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij hier een discretionaire bevoegdheid heeft en haar plicht tot motiveren aldus strikter is en zij zich niet kan vergenoegen met een standaardmotivering.

Zij stellen niets meer te begrijpen. Tweede verzoekende partij heeft haar aanvraag ingediend op een ogenblik dat de instructie gold en het algemeen bekend was dat een dergelijke aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Tweede verzoekende partij voelt zich gediscrimineerd ten aanzien van vele andere gelijkaardige zaken die wel ontvankelijk werden verklaard. Verwerende partij geeft hierover geen enkele uitleg.

Eerste verzoekende partij heeft erop gewezen dat zij ingevolge de wetswijziging geen beroep meer kon doen op de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet om een aanvraag gezinshereniging in te dienen en dat dit een buitengewone omstandigheid voor haar is, nu zij reeds een gezin vormt met haar dochter in België. Er wordt hierop geen afdoend antwoord gegeven.

Verzoekende partijen werden evenmin uitgenodigd om bijkomende stukken of bewijzen binnen te brengen zodat niet voldaan werd aan de hoorplicht.

4.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. In de bestreden beslissingen wordt er immers verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt er omstandig uiteengezet waarom de door verzoekende partijen aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en hun aanvraag daarom onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekende partijen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen inhoudelijk betwisten, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Slechts wanneer de verzoekende partij buitengewone omstandigheden heeft aangetoond in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zal overgegaan worden tot een onderzoek ten gronde van de aanvraag.

4.4. In casu werden de aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verwerende partij van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen trachten voor te houden betreft het te dezen geen standaardmotivering, maar wordt ingegaan op de feitelijke elementen die verzoekende partijen hadden ingeroepen als buitengewone omstandigheden en wordt omstandig gemotiveerd waarom deze elementen hen niet verhinderen hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

4.5. Waar tweede verzoekende partij kritiek uit op het feit dat de instructies van 19 juli 2009 op haar situatie niet worden toegepast, wijst de Raad erop dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

4.6. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke

handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden in haar stelling dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

4.7. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat hij dit thans nog moet doen. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissingen niet op correcte gronden werden genomen.

4.8. Waar tweede verzoekende partij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht omdat iemand die zich in exact dezelfde situatie bevindt wel werd geregulariseerd, wijst de Raad erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Met de loutere vergelijking met een niet nader gespecificeerde persoon en zonder enige weergave van de concrete elementen (in casu de buitengewone omstandigheden) die deze persoon heeft aangevoerd, toont tweede verzoekende partij niet aan dat zij en deze persoon zich in exact dezelfde situatie bevinden, doch ongelijk worden behandeld.

In de mate dat tweede verzoekende partij doelt op de situatie dat personen werden geregulariseerd ingevolge een administratieve praktijk na de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009, moet worden herhaald dat het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Er bestaat immers geen gelijkheid in de onwettigheid (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

4.9. Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van verzoekende partij inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

4.10. Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

4.11. Eerste verzoekende partij meent dat onvoldoende geantwoord werd op haar argument dat zij geen aanvraag gezinshereniging meer kan doen ingevolge een wetswijziging en dat zij hier een gezin vormt met haar dochter. Uit nazicht van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat eerste verzoekende partij als buitengewone omstandigheid volgende elementen had aangehaald:

- het is onmogelijk terug te keren omdat zij in België gevestigd is en al haar belangen hier heeft,
- zij heeft geen inkomsten noch financiële middelen om terug te keren,
- zij wenst niet verwijderd te worden van haar Belgische dochter en Belgisch kleinkind.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij het argument dat zij geen aanvraag gezinshereniging meer kan doen ingevolge een wetswijziging en dat zij daarom toepassing vraagt van een criterium uit de (vernietigde) instructie, als element ten gronde heeft aangevoerd zodat de verwerende partij in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek hier niet op behoefde te antwoorden. De Raad wijst er daarnaast nogmaals op dat de instructie vernietigd werd en verzoekende partij er zich aldus niet meer op kan beroepen, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven.

Verder blijkt uit lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij omstandig heeft gemotiveerd waarom de door eerste verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen niet weerhouden kunnen worden. Zo wordt gesteld dat eerste verzoekende partij niet aantoonbaar al haar belangen in België te hebben en evenmin aantoonbaar waarom dit het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dat zij voor financiële steun een beroep kan doen op de IOM, dat zij niet aantoonbaar waarom het feit dat zij niet wenst verwijderd te worden van haar dochter en kleinkind het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in het land van herkomst in te dienen nu het slechts om een eventuele tijdelijke scheiding gaat en voorts dat de verplichting terug te keren geen breuk van de familiale relaties vormt. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij in het thans voorliggend verzoekschrift slechts herhaalt welke elementen volgens haar buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen, doch met dergelijk betoog slaagt zij er niet in de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te bevinden.

4.12. Waar de verzoekende partijen nog menen dat de verwerende partij dient aan te geven wat dan wel als buitengewone omstandigheid wordt aangenomen, kunnen zij hoegenaamd niet gevolgd worden. Immers komt het aan de aanvrager toe om aan te tonen welke elementen hem verhinderen een aanvraag in het buitenland in te dienen en is het aan de verwerende partij om deze elementen te beoordelen binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid ter zake. Indien de verwerende partij van oordeel is dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dan dient zij dit te motiveren, hetgeen zij in casu heeft gedaan.

4.13. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247).

4.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. In de ontvankelijkheidsfase van de behandeling van verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf komt het inderdaad aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om na te gaan of de aanvraag van verzoeksters aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldeed. Indien geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond is het de gemachtigde van de staatssecretaris die de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart. De gemachtigde diende geen bijkomende informatie op te vragen wanneer hij vaststelt dat niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.15. Waar verzoekende partijen het redelijkheidsbeginsel geschonden achten, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het

redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat – gezien het voorgaande – in casu niet het geval is.

4.16. Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4.17. In een tweede middel voeren verzoekende partijen een schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat aan het zogenaamde legitimiteitscriterium is voldaan. Echter is het zo dat de bestreden beslissingen op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing zijn echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maken verzoeksters aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekers en hun Belgische zussen hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat eerste verzoekster de Marokkaanse moeder is van tweede verzoekster en van haar Belgische dochter (B. K. {...}).

Dat verwerende partij eerste verzoekster met visum België binnenliet. Dat eerste verzoekster de Marokkaanse grootmoeder is van een Belgisch kind, kind van B. K. {...}.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dat samenleven.

Dat verzoeksters samen met hun zus/dochter een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeksters en hun Belgische zus/dochter (B. K. {...}). Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeksters om in hun land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van hun sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maken verzoeksters minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

4.18. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip “privéleven” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel

van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.19. Verzoekers betogen dat eerste verzoekende partij moeder is van tweede verzoekende partij alsook van een Belgische dochter en grootmoeder van een Belgisch kleinkind. Zij vormen samen hiermee een gezin. Het is nagenoeg onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden nu het centrum van hun sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt.

4.20. In de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom het aangehaalde gezinsleven geen buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België gebeurt.

Daargelaten de vraag of verzoekende partijen gewag kunnen maken van een gezinsleven in België in de zin van artikel 8 EVRM dient alleszins gesteld dat voor zover toch dient te worden aangenomen dat verzoekende partijen kunnen bogen op een gezinsleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het gezinsleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot en het verblijf op het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten.

4.21. Aangezien het in casu een verzoek tot eerste toegang betreft – in casu gaat het immers niet om een weigering van voortgezet verblijf – is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er in voormeld geval en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd als zou het voor een staat de algemene verplichting inhouden om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden

aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.22. Door louter op algemene wijze te poneren dat *“het nagenoeg onmogelijk (is) voor verzoeksters om in hun land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van hun sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden”*, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij hun gezins-/familieleven niet elders kunnen uitbouwen of verderzetten. Immers blijkt dat verzoekende partijen – moeder en minderjarige dochter – beiden illegaal zijn en zij beiden dienen terug te keren naar hun land van herkomst, dat er nog een dochter is die illegaal op het grondgebied verblijft en eveneens dient terug te keren naar het land van herkomst zodat de Raad niet inziet waarom zij hun familieleven niet in het land van oorsprong kunnen verderzetten. Evenmin blijkt dat de Belgische dochter en het kleinkind niet zouden kunnen meegaan met de verzoekende partijen. De Raad ziet voorts niet in welke economische belangen verzoekende partijen in België zouden hebben nu zij hier beiden illegaal verblijven en in de mate dat zij doelen op tewerkstelling, zij niet vermogen te werken. Voorts tonen verzoekende partijen evenmin aan welke ‘sociale’ belangen, los van de vaststelling dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM en zij evenmin aantonen dat hun sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen, hen verhinderen hun familieleven in het land van herkomst verder te zetten. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

4.23. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER